

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 32 1 Μαρτίου 2000

Τό κλειστό κύκλωμα

Από μᾶς καί γιά μᾶς.
'Από τό χῶρο τῆς δρα-
στηριότητάς μας ἤ τῆς ἀπό-
λαυσης, ἀναπαραγωγή στήν

ὀθόνη τῆς τηλεόρασης. Αὐτό εἶναι τό «κλειστό κύκλωμα». Δέ φωτογραφίζει σκηνές καί στοιχεῖα ἀπό τόν ἔξω, τό μακρινό κόσμο. Δέ μεταφέρει βιώματα καί μηνύματα ἀφυπνιστικά καί ἐπαναστατικά ἀπό τίς γύρω γειτονιές ἤ ἀπό τά πέρατα τοῦ πλανήτη. Κλείνει τόν ὀπτικό καί τόν ἀκουστικό ὁρίζοντα. Περιορίζει τήν ἱκανοποίησι τῆς γνωστικῆς δίψας στή θέαση τῶν στοιχείων τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος. Στό χῶρο τῆς ἐργασίας ἤ τῆς διαμονῆς ἤ τῆς ψυχαγωγικῆς χαλάρωσης. Ὑπαρκτοί οἱ ἀπέραντοι κόσμοι. Ἀλλά ἔξω ἀπό τά «κλειστά κυκλώματα» τῆς ἀμεσης παρατήρησής μας. Ἡχηρό τό γέλιο καί πυκνοί οἱ στεναγμοί τῶν δισεκατομμυρίων κατοίκων τῆς γῆς μας. Ἀλλά ἀσύμβατες οἱ κεραῖες μας μέ τή συχνότητά τους καί ἀνίκανες νά συλλάβουν τήν ἀγωνία ἤ τό αἶτιο τῆς εὐφροσύνης τους.

Μήν πάει ὁ νοῦς σας μόνο στίς τελειότατες δημιουργίες τῆς ἡλεκτρονικῆς τεχνολογίας μας. Ἡ σύγχρονη τεχνοκρατία, σέ συνδυασμό μέ τήν ὑλιστική, ἀτομικιστική συνθηματολογία μεταποίησαν τήν ἴδια τήν ὑπαρξή μας σέ «κλειστό κύκλωμα». Σέ πομπή καί δέκτη, πού ἐκπέμπει καί δέχεται, σέ ἀτομική συχνότητα, τά προσωπικά ὁράματα καί τίς ἀτομικές ἐμπειρίες. Δίχως ἀναφορά στό συνάνθρωπο. Καί δίχως ἀντιμετάδοση βιωμάτων καί αἰσθημάτων. Ψυχρή συσκευή ὁ καθένας ἀπό μᾶς. Κόσμος κλειστός. Πύργος ἀμπαρωμένος. Ζοῦμε μόνο τίς προσωπικές μας χαρές καί τίς συνακόλουθες ἀγωνίες μας. Ἀποκομμένοι ἀπό τήν πολυάνθρωπη φάλαγγα. Ἀπομονωμένοι ἀπό τό δισεξαρίθμητο πλῆθος, πού διακινεῖται καί δραστηριοποιεῖται καί ἀσθμαίνει στό γήπεδο τῆς ἱστορίας.

Η εὐμάρεια αὐτοφωτογραφίζεται καί αὐτοδικαιώνεται μέσα στό «κλειστό κύκλωμά» μας. Ἡ τελετουργία τῆς ραστώνης καί τῆς ἐπανάπαυσης ἀναπαράγεται καί μεταποιεῖται σέ θέαμα καί σέ τέριψη ψυχῆς. Ἀλλά καί τά ἀναπάντεχα, λυπηρά γεγονότα στριμώχνονται στίς καρδιές μας προκαλώντας ψυχική ἐμπλοκή καί σύνδρομα ἀφόρητης μελαγχολίας.

Ποιός θά μᾶς διδάξει τό ἄνοιγμα τῆς ἀμπαρωμένης πόρτας; Ποιός θά μᾶς φέρει κοντά στό συνάνθρωπο; Στό συνοδίτη καί στό συναθλητή; Ποιός θά μᾶς χειραγωγήσει στήν πρακτική τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀγάπης; Ποιός ἄλλος ἀπό Ἐκεῖνον, πού διδάξε κατηγορηματικά καί παρήγγειλε ἐμφαντικά: «αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς· μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε' 12, 13).

Δικαστές ή δεσμοφύλακες;

κūψτε καί προσπεράστε τό πλουμιστό παραπέτασμα τών διαφημίσεων καί τών πληρωμένων δημοσκοπήσεων. Σπάστε καί τήν τεχνητή κρούστα τής χλιδής καί τών κοσμικῶν έντυπωσιασμῶν. Καί άνοιξτε τόν κώδικα τών γραπτῶν ντοκουμέντων, πού δύνουν τό στίγμα τής εὐθικρίας καί τής εὐπραξίας τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος.

Ἄπλά καί δίχως σκούρες πινελιές προσωπικῆς ἀπαρέσκειας, προτίθεμαι νά σᾶς βοηθήσω. Νά ξεδιπλώσω μπροστά σας τά χαρτιά. Πού προφυλάσσουν ἀπό τή φθορά τοῦ χρόνου καί ἀπό τόν ἥρεμο, ἀλλά σταθερό άνεμο τής λήθης τά προβλήματα καί τίς συμπεριφορές.

Ἐνα ἀπό τά θέματα, πού κλέβουν τόν ἥσυχο ὕπνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τών Ἱεραρχῶν, πού συμπορεύονται στήν παράκαμψι τοῦ ἡγεμονισμοῦ, τής αὐθαιρεσίας καί τής παρανομίας, εἶναι τό Συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα τών ὑποδικῶν ἐπισκόπων καί τών κληρικῶν νά ἔχουν κοντά τους λαϊκό συνήγορο, γιά νά τοὺς υπερασπιστῇ. Ἐνημερωμένο καί καταρτισμένο στήν πολυδαίδαλη νομική ἐπιστήμη, ὥστε νά μπορῇ νά ξεδιαλύνῃ ἂν ὑπῆρξαν πλεκτάνες. Καί ἔξω ἀπό τήν κλίμακα ὑποταγῆς τοῦ ἱε-

ρατικοῦ σώματος, ὥστε νά ζητήσῃ, μέ παρρησία καί μέ ἐπιχειρήματα θεμελιωμένα στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καί στίς διατάξεις τής Νομοθεσίας, τήν ἀπόρριψι τής ἐγκλήσεως καί τήν ἀπόδοσι δικαιοσύνης.

Στερημένοι ἦταν οἱ λειτουργοί τοῦ Θυσιαστηρίου ἀπό τό δικαίωμα νά ἔχουν ἐπιστήμονα συνήγορο. Καί βρίσκονταν μόνοι καί ἀνυπεράσπιστοι στή διάθεσι τής μανίας ἢ τής ἀγνώσιας τοῦ Μητροπολίτη τους καί τών Συνοδικῶν δικαστῶν, πού εὐκόλα δέχονταν «ἄνωθεν» ἐντολές ἢ τάσσονταν ἀλληλέγγυοι μέ τοὺς φίλους(!) συνιεράρχες. Ἡ παροχή τοῦ Συνταγματικοῦ δικαιώματος δόθηκε μέ τό Νόμο 1700/1987. Καί παρηγόρησε ὅλο τόν ἱερατικό κόσμο. Ἀλλά τάραξε τήν ἀρχιερατική νομενκλατούρα. Καί ἔκλεψε τόν ὕπνο ἐκείνων, πού τό λειτούργημά τους τό ἔχουν ἐκφυλίσῃ σέ κοσμική ἐξουσία καί τήν ἀποτρόπαιη πρᾶξι τής αὐθαιρεσίας τήν ἔχουν καταστήσει προνόμιο τοῦ ἀξιωματός τους.

Ἀπό τό 1987 ἴσαμε σήμερα ἡ Ἱεραρχία τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος ἢ, σωστότερα, οἱ τυραννίσκοι, οἱ στολισμένοι μέ τήν ἐπισκοπική μίτρα, παλεύουν μέ ἀτέλειωτες συνεδριάσεις καί μέ γελοίες καί τρωτές εἰσηγήσεις, μέ σκληρές καί ἀστήρικτες ἀποφάσεις καί μέ ἀπανωτές παραστάσεις στήν πολιτική ἡγεσία, νά ἀκυρώσουν τό Νόμο καί

νά ξαναγυρίσουν στο παλιό καθεστώς της ανέλεγκτης δεσποτοκρατίας.

Δέν είναι δυνατό νά σηματοδοτήσουμε όλες τίς φάσεις τοῦ ἄχαρου αὐτοῦ καί ἀδικαίωτου ἀγώνα. Θά δώσουμε μερικές πληροφορίες, πού ἔχουν σχέση μέ τό πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου Χριστοδούλου καί μέ τίς περιέργες μεθοδεύσεις του, πού φανερώνουν ἕνα ἄλλοπρόσαλλο βηματισμό καί μιά καιροσκοπική ἐκτίμησι καί διαχείρισι τῶν καυτῶν προβλημάτων τῆς ἐπικαιρότητας.

Ἡ αἰνιγματική σιωπή.

Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1993 ἔγινε ἡ μεθοδευμένη δίκη καί ἡ προσχεδιασμένη καταδίκη τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου, τοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου. Ἡ ἐντολή, ἀπό τά ἀρχιεπισκοπικά δώματα ἦταν νά καταδικαστῇ ὁπωςδήποτε ὁ ἄμωμος Ἱεράρχης, ἔτσι, πού νά μὴν μπορῇ νά ἀσκῇ τά διοικητικά καί ποιμαντικά του καθήκοντα καί νά μὴ διεκδικῇ τή μητροπολιτική ἔδρα τῆς Λάρισας. Καί οἱ δικαστές δεσποτάδες, πού μετεῖχαν στό Πρωτοβάθμιο γιά τούς Ἀρχιερεῖς Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, πειθῆνια ὄργανα, δέ λογάριασαν μήτε Ἱερούς Κανόνες, μήτε Νόμους τοῦ Κράτους, μήτε τήν προσωπική τους ἀξιοπρέπεια, ἀλλά ἔσπευσαν νά ὑποταγοῦν στήν ἐντολή καί νά προσυπογράψουν τήν καταδίκη.

Ὁ Μητροπολίτης Θεολόγος δέ ζήτησε ἐπιείκεια (γιά ποιοῦ λόγο νά ζητήσῃ ἐπιείκεια ὁ ἄμεμπτος;). Καί δέν ἀρνήθηκε νά καθῆσῃ στό ἐδῶλιο, ἂν καί δέν εἶχαν προηγηθῇ οἱ διαδικασίες, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί οἱ Νόμοι. Ἡ ἀπαγγελία σαφοῦς κατηγο-

ρητηρίου, οἱ ἀδιάβλητες ἀνακρίσεις, ἡ ἀπολογία τοῦ κατηγορούμενου, ἡ ἐξαίρεσι τῶν μὴ «ἀμερόληπτων» δικαστῶν. Διατύπωσε ἕνα καί μοναδικό αἶτημα, πού τοῦ τό ἀναγνωρίζει τό Σύνταγμα τῆς Πατρίδας μας καί ὁ Νόμος 1700/1987. Νά ἔχη κοντά του συνήγορο, ἀρμόδιο νά ἀνασκευάσῃ τίς κατηγορίες καί νά ἀποδείξῃ, πῶς δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά σκηνοθετῆται δίκη, μέ ἀποκλειστικό σκοπό τήν ἐξόντωση τοῦ ἀνεπιθύμητου συνιεράρχη.

Τό δικαστήριο ἔστησε μπροστά του μιά σκληρή ἄρνησι. Παραβιάζοντας τό Νόμο, καταπατώντας τό Σύνταγμα, πού ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ δικαστές εἶχαν ὀρκιστεῖ νά σέβωνται καί νά τηροῦν μέ ἀκρίβεια, δέν ἐπέτρεψαν τή συμμετοχή στή δίκη τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορούμενου καί τήν υπεράσπισι τοῦ ἀνυπεράσπιστου.

Δικαστής, ἀνάμεσα στούς ἐξαγριωμένους συναδέλφους του δικαστές καί ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος. Ἀλλά δέν ἀνέπτυξε τή διαλεκτική, πού τοῦ ἐπέβαλλε ἡ νομική του κατάρτισι καί τό χρέος πρὸς τήν ἀξιοπρέπεια καί πρὸς τή δικαιοσύνη. Σέ κάποια στιγμή, ἀναγκάστηκε ἐκ τῶν πραγμάτων νά διαμαρτυρηθῇ καί νά φωνάξῃ, ὅτι «αὐτή εἶναι παρωδία δίκης». Ἀλλά δέν ἐπέμεινε, ὅπως εἶχε χρέος, νά τηρηθῇ ὁ Νόμος καί νά προστατευτῇ ὁ κατηγορούμενος (ἅγιος) Μητροπολίτης ἀπό τή μανία τῶν ἐξαγριωμένων «δικαστῶν» του. Οὔτε πρὶν, οὔτε κατὰ τή διάρκεια τῆς παράνομης διαδικασίας, οὔτε καί μετὰ διατύπωσε τίς ἀπόψεις του. Δέν καταδίκασε τήν ἄρνησι τῆς παρουσίας τοῦ συνηγόρου. Δέν ὑπέδειξε στή διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἔχει χρέος νά σέβεται τή

νομιμότητα καί τούς καθολικά αποδεκτούς γραπτούς καί ἄγραφους νόμους.

Καί ἀπό τό 1993 ἴσαμε τό 1999, αὐτός ὁ λαλίστατος δημόσιος κατήγορος ὄλων τῶν ἐκτρόπων καί τῶν παρανομιῶν, πού πραγματοποιοῦνται στή δημόσια διοίκησι καί στήν κοινωνική κονίστρα, δέν ἀποφάνθηκε γιά τό πρόβλημα. Οὔτε προσπάθησε νά πείσῃ τούς συναδέλφους του καί τόν τότε προκαθήμενο Σεραφεῖμ, ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσι νά παρατήσουν τήν παρανομία καί τήν αὐθαιρεσία καί νά μποῦν στήν τροχιά τῆς νομιμότητος καί τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων.

Ἡ πρώτη εἰσήγησι.

Ξαφνικά, στίς 20-1-1999 ὁ Μακαριώτατος Χριστόδουλος ἔθεσε τό θέμα στή Συνεδρίασι τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Τό γιατί τό ἔθεσε εἶναι γνωστό. Τό ἐξέθεσε μάλιστα ὁ ἴδιος, στήν εἰσαγωγή τῆς εἰσηγήσεώς του. Τό βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπρόκειτο νά συνεδριάσῃ τό Πρωτοβάθμιο γιά τούς Ἀρχιερεῖς Δικαστήριο καί νά δικάσῃ τό Μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσόστομο γιά τήν τραγική καί ἀνεπίτρεπτη συνέντευξι του στό περιοδικό Πεντῆχουζ. Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔσπευσε νά φέρῃ τό θέμα στή Σύνοδο καί νά ζητήσῃ, γιά πρώτη φορά, νά μή παρακωλυθῇ ἡ παρουσία λαϊκοῦ συνηγόρου στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο.

Ἡ εἰσήγησι τοῦ κ. Χριστοδούλου, ὅπως ἔχει καταχωρηθῇ στά Πρακτικά τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, εἶναι αὕτη: «Ἐν ὅψει τῆς Συνεδριάσεως ἀπόψε τοῦ Συνοδικοῦ δι' Ἀρχιερεῖς

Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, γεννᾶται θέμα ἐκ τῆς διατάξεως 13 τοῦ Νόμου 1700/1987, πού ἐπιτάσσει τήν δυνατότητα παραστάσεως καί λαϊκῶν συνηγόρων. Βεβαίως μέχρι καί σήμερα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἔχει λάβει τήν ἀπόφασιν εἰς τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια νά μήν παρίστανται λαϊκοί συνηγόροι. Τοῦτο ὅμως ἔχει ὡς συνέπεια ὅλη ἡ διαδικασία καί ἡ ἀποφασίς τήν ὁποίαν ἐκδίδει τό συγκεκριμένον Δικαστήριον νά εἶναι ἀκυρώσιμος ἐκ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας λόγω μή τηρήσεως τῶν δικονομικῶν διατάξεων πού ἀναφέρονται εἰς τήν λειτουργίαν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐν ὅψει αὐτοῦ τοῦ ἐνδεχομένου προτείνω ὅπως τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια δέχονται τήν παρουσίαν τῶν λαϊκῶν συνηγόρων ἐφ' ὅσον τοῦτο προτείνεται ὑπό τῶν κατηγορουμένων καί τοῦτο πρὸς ἐγκυρότητα τῆς διαδικασίας καί τῶν λαμβανομένων ἀποφάσεων δεδομένου ὅτι ἄλλως ὅλα εἶναι ἐνδεχόμενον νά ἀκυρωθοῦν καί ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἐπαναλαμβάνῃ ὅλας τά δίκας τηροῦσα τότε αὐτήν τήν διάταξιν πού προβλέπεται ἀπό τόν Νόμον. Βεβαίως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει ἀποστείλει ἔγγραφον εἰς τό Ὑπουργεῖον Παιδείας καί ζητεῖ τήν κατάργησιν αὐτῆς τῆς διατάξεως τοῦ Νόμου. Μέχρις οὗ καταργηθῇ προτείνω ὅπως τηρεῖται ἡ Διάταξις αὕτη προκειμένου νά ἀποφεύγονται ἀκυρότητες πού θά εἶναι ὀδυνηρές διὰ τήν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ὅλες οἱ διαδικασίαι μέ ὅ,τι αὐτές συνεπάγονται διὰ τήν εἰρήνην καί τήν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας ἢ καί διὰ τόν σκανδαλισμόν τῶν πιστῶν θά εὐρίσκονται πάντοτε ὑπό τό φάσγανον

τῆς ἀπειλῆς τῆς ἀκυρώσεως. Μπορεῖ ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὸ σημείον αὐτὸ νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, μέχρις ὅτου ἀνακληθῇ ἡ διάταξις».

Ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ εἰσήγησι ἐγένε ἀποδεκτὴ. Καὶ τὸ βράδυ, κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς δίκης, ὁ κατηγορούμενος Μητροπολίτης τοῦ Πεντχάουζ εἶχε τὴν ἄνεσι νὰ ἔχῃ καὶ συνηγόρους λαϊκοὺς καὶ συμπαραστάτες ἀκροατές. Γιά πρώτη φορά στὴν ἱστορία τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ γιά τελευταία.

Ἡ δευτέρη εἰσήγησι.

Μετά ἀπὸ ἓνα δεκαπενθήμερο καὶ ἀφοῦ εἶχε βουήξει τὸ πανελλήνιο γιὰ τὴν εὐνοια, πού προσέφερε ὁ κ. Χριστόδουλος στὸν Μητροπολίτη Χρυσόστομο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπανέφερε τὸ θέμα στὴ Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο. Καὶ προσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προηγούμενη πρότασί του, τὴν ὁποία, ὅπως ὁμολόγησε, τὴν ἔκανε ἀποκλειστικά καὶ μόνο ἐν ὄψει τῆς δίκης τοῦ Χρυσοστόμου.

Γράφεται στὰ Συνοδικὰ Πρακτικά:

«Μακαριώτατος Πρόεδρος: Τὸ κακὸν ἔχει γίνει καὶ ὁ σκανδαλισμὸς ἔχει ἐπέλθει εἰς τὸν λαόν. Δέχομαι συνεχῶς αἰτιάσεις καὶ εἰς τὸ γραφεῖον μου καταφθάνουν τηλεγραφήματα καὶ ἐπιστολές διαμαρτυρίας. Ὑπάρχει ἀντίλογος εἰς ὅσα γράφονται καὶ εἰς ὅσα ἀκούσαμε ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων. Τελικὰ τὸ Δικαστήριον εἶναι ἀσύδοτον ὄργανον καὶ μπορεῖ νὰ λέει κανεὶς ὅ,τι θέλει, χωρὶς νὰ αἰτιολογεῖται καὶ ὑποστηρίζεται ἡ θέσις του; Πρέπει νὰ ὑπάρχει θεμελίωσις

τῶν ἀπόψεων. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ θέμα τοῦ λαϊκοῦ συνηγόρου ἐπειδὴ ἠκούσθη μεγάλη ἀποδοκιμασία ἀπὸ πολλοὺς Ἱεράρχας οἱ ὁποῖοι διερωτήθησαν πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος νὰ ἀναιρῇ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος θέλω νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἐξῆς: πρῶτον ἡ πρότασις αὐτὴ ἐγένε ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τὴν Διαρκὴ Ἱεράν Σύνοδον ἐν ὄψει τῆς συγκεκριμένης δίκης τοῦ Σεβ. Ζακύνθου. Ἡ συλλογιστικὴ ἦτο ἡ ἐξῆς: ὅτι ἰσχύοντος τοῦ Νόμου 1700 ὁ ὁποῖος προβλέπει τὴν δυνατότητα νὰ παρίσταται εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Δικαστήρια ὁ κατηγορούμενος μέ τὴν ὑποστήριξι λαϊκοῦ Συνηγόρου καὶ μὴ γενομένου δεκτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἡ διαδικασία νομίμως πάσχει. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ κατηγορούμενος προσφεύγει εἰς τὸ Σ.τ.Ε. ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐγένε παράλειψις οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας καὶ τὸ Σ.τ.Ε. κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἀκυρώσῃ τὴν διαδικασίαν. Ἦδη ὑπάρχουν τρεῖς ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. οἱ ὁποῖες ἀκύρωσαν τίς ὑποθέσεις. Προκειμένου νὰ ἀποφευχθῇ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο ἐπρότεινα καὶ ἐπειδὴ ἀσφαλῶς ὁ Σεβ. Ζακύνθου θὰ κατέφευγεν εἰς τὸ Σ.τ.Ε. ἐάν ἡ ἀπόφασις δέν τὸν συνέφευγεν τότε θὰ ἐξεδίδετο ἀπόφασις ἡ ὁποία θὰ μᾶς ὑπεχρέωνε νὰ ἀρχίσωμεν πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν διαδικασίαν τῆς δίκης. Πρό λοιπόν αὐτοῦ τοῦ ἐνδεχομένου ἐπρότεινα δι' αὐτὴν καὶ μόνον τὴν δίκην νὰ γίνῃ παράκαμψις τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Ἀπεφασίσθη νὰ σταλῇ εἰς τὸν Ὑπουργὸν ἐγγράφον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ζητᾶμε

νά τροποποιηθεί ο Νόμος 1700 και νά απαλειφθῇ ἡ σχετική διάταξις. Νά ἐρωτήσωμεν καί τήν Ἱεραρχίαν θά παραμείνωμεν εἰς αὐτήν τήν ἀπόφασιν ἢ θά ἀρῶν ἡ ἀπόφασις ὥστε νά ὑπάρχει ἐλευθερία εἰς τήν ἀποδοχὴν λαϊκῶν συνηγόντων».

Ἀλλαγὴ στόχου.

Στὴ δευτερολογία του αὐτὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δήλωσε μέ σαφήνεια, ὅτι πρόθεσί του ἦταν νά φέρῃ στὴ Συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας ἐρώτημα, ἂν θά τηρῆται ἀπὸ δῶ καί πέρα ἡ προηγούμενη ἀπαγορευτικὴ ἀπόφασις ἢ ἂν θά γίνῃ δεκτὸ νά τηρῆται ὁ Νόμος 1700, γιὰ νά μὴν ἐκτίθεται ἡ Ἐκκλησία καί νά μὴν ἀκυρώνονται οἱ δικαστικές ἀποφάσεις τῆς ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Καί ὅμως δέν ἔκανε αὐτό. Ἀντὶ γιὰ ἐρώτημα, μέ φόντο τὴ δική του εἰσήγησι στὴ Διαρκὴ Ἱερὰ Σύνοδο, ἀνέθεσε στὸν Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμο νά κἀν ἄλλῃ εἰσήγησι. Καί ὁ κ. Ἀνθιμος πρωτοτύπησε. Συνέταξε μιά εἰσήγησι, πού ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ δεῖγμα ἀφέλειας καί ἀνευθυνότητας. Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ἀνατρέποντας ὅλο τὸ σκεπτικὸ τοῦ κ. Χριστοδούλου, ὑποστήριξε, πῶς τὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια δέν πρέπει νά δέχονται τὴν παρουσία λαϊκοῦ συνηγούρου, ἔστω καί ἂν δέν καταργηθῇ ὁ Νόμος 1700 καί ἡ παρουσία τοῦ συνηγούρου παραμείνῃ ἀξεπέραστη δικονομικὴ ὑποχρέωσι. Καί ἀκόμα εἰσηγήθηκε, ἂν οἱ κληρικοί, πού καταδικάζονται, προσφεύγουν στὸ Ἀνώτατο Ἀκυρωτικὸ Δικαστήριον καί ἐκεῖνο τοὺς δικαιώνει, ἡ Ἐκκλησία νά ἐπαναλαμβάνῃ τίς

δίκες, χωρὶς καί πάλι νά δέχεται τὴν παρουσία λαϊκοῦ συνηγούρου. Ἰσαμε νά βαρεθῇ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας νά βγάξῃ ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις καί νά ἀφήσῃ τὴν Ἐκκλησία ἡσυχὴ νά παρανομῇ καί νά αὐθαιρετῇ.

Ὁ προβληματισμός.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ὅταν ἀκούστηκαν οἱ παιδαριώδεις εἰσηγήσεις τοῦ κ. Ἀνθίμου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δέν ἔβγαλε ἄχνα. Δέν ἐπανέφερε τὴ διαλεκτικὴ, πού εἶχε ἀναπτύξει στὴ Διαρκὴ Ἱερὰ Σύνοδο, πρὶν τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον δικάσῃ τὸν Ζακύνθου Χρυσόστομο. Οὔτε ἐπανέλαβε τίς ἀπόψεις, μέ τίς ὁποῖες δικαιολόγησε τὴν προηγούμενη εἰσήγησί του καί τίς ὁποῖες ἐξέθεσε μετὰ τὴν πολὺκροτη δίκη. Κράτησε σιωπὴν τάφου. Μήτε ἀντίλογο στὰ φαιδρὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Ἀνθίμου. Μήτε προσπάθεια νά πείσῃ τὸ σῶμα, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά λειτουργῇ σάν ἀναρχικὸ συγκρότημα.

Στὸ ἐπίσημον ἀνακοινωδὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 13ης Ὀκτωβρίου 1999 καταχωροῦνται τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν Ἱεραρχῶν, πού ἔλαβαν τὸ λόγο καί μίλησαν μετὰ τὴν «ἀφελῇ» εἰσήγησι τοῦ Μητροπολίτη Ἀνθίμου. Ἀλλὰ δέν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Προέδρου Χριστοδούλου.

Γράφεται: «Ἐπηκολούθησε συζήτησις καθ' ἣν ἔλαβον μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Λαγκαδᾶ κ. Σπυρίδων, Ἡλείας κ. Γερμανός, Θηβῶν κ. Ἱερώνυμος, Πειραιῶς κ. Καλλίνικος, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Σταγῶν κ. Σεραφείμ, Φιλίππων κ. Προκόπιος, Γόρ-

τυνος κ. Θεόφιλος, Κερκύρας κ. Τιμόθεος, καί Τριφυλίας κ. Στέφανος».

Ὁ κ. Χριστόδουλος δέν παρουσίασε τίς απόψεις του. Δέν μίλησε γιά τόν κίνδυνο, πού ὑπάρχει νά διασύρεται ἡ Ἐκκλησία στούς διαδρόμους τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου. Οὔτε γιά τόν σκανδαλισμό τῶν πιστῶν, ἀπό τήν πεισματική ἄρνησι νά συμμορφωθῇ πρὸς τίς διατάξεις τοῦ Νόμου.

Καί ἡ Ἱεραρχία, ὅπως γράφεται στό ἐπίσημο ἀνακοινωθέν, ψήφισε νά μή γίνεται δεκτός ὁ λαϊκός συνήγορος.

«Γενομένης ψηφοφορίας δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, ἡ Ἱεραρχία σχεδόν διά παμψηφίας ἀπεφάσισε νά μή γίνονται δεκτοί λαϊκοί συνήγοροι εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια».

Ἀμείλικτα ἐρωτήματα.

Ἡ ἔκβασι αὐτῇ θέτει κάμποσα ἀμείλικτα ἐρωτηματικά.

α) Γιατί ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀφοῦ εἶχε πειστή ὅτι ἡ ἄρνησι ἀποδοχῆς τοῦ λαϊκοῦ συνηγόρου στὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, δημιουργεῖ λόγο ἀκυρότητος τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως καί προκαλεῖ τό σκανδαλισμό τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, δέν προσπάθησε νά ἐνημερώσῃ καί νά πείσῃ τό Σῶμα, ἀλλά τό ἄφησε στήν ἀδιάκριτη παρόρμησι τοῦ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου; Ἀλλάξε στό μεταξύ απόψεις; Πείστηκε ἀπό τήν ἀφελῇ ἐπιχειρηματολογία τοῦ κ. Ἀνθίμου καί προσχώρησε στούς σκληροπυρηνικούς, πού πιστεύουν, πῶς μποροῦν καί δικαιοῦνται νά ἀντιστέκονται στούς Νόμους καί στή Δικαιοσύνη; Ἡ μήπως οἱ δυό εἰσηγήσεις, πού εἶχε κάνει στή Διαρκῇ Ἱερά Σύνοδο εἶχαν εὐκαιριακό χαρακτήρα

καί ἀφοῦ ἐκπλήρωσαν τήν ἀποστολή τους ἔπρεπε νά ἀποσυρθοῦν;

β) Πρόσφατα, μετά τίς τελευταῖες ἀρχιερατικές ἐκλογές, ὁ δημοσιογράφος, πού «ἐνδιαϊατᾶται» στά δώματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἀπολαμβάνει τό ἀντίδωρο τῆς κολακειᾶς του, ἔγραψε πῶς τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν ἀποδεικνύει, πῶς ὁ κ. Χριστόδουλος ἔχει μέ τό μέρος του τήν πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας. «Τά ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, πού εἶναι ἤδη γνωστά, καταδεικνύουν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος διαθέτει τήν ἐμπιστοσύνη τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας» ἔγραψε στήν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» τήν Κυριακή 23 Ἰανουαρίου. Ἀλλ' ἀφοῦ διαθέτει τήν ἐμπιστοσύνη τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας, γιατί δέν ἐνημέρωσε τοὺς Ἱεράρχες ἢ γιατί δέν τοὺς ἔπεισε νά μή κάνουν αὐτῇ τῇ μεγάλῃ γκάφα καί νά μήν ἐκδέσσουν τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος; Γιατί δέ θυμῆθηκε καί δέν ἐπανέλαβε τήν πρότασί του, «ὅπως τηρεῖται ἡ Διάταξις αὐτῇ προκειμένου νά ἀποφεύγονται ἀκυρότητες πού θά εἶναι ὀδυνηρές διά τήν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον ὅλες οἱ διαδικασίες μέ ὅ,τι αὐτές συνεπάγονται διά τήν εἰρήνην καί τήν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας ἢ καί διά τόν σκανδαλισμόν τῶν πιστῶν θά εὐρίσκονται πάντοτε ὑπό τό φάσγανον τῆς ἀπειλῆς τῆς ἀκυρώσεως»;

Ἡ διατύπωσι ἀρνητικῆς ἀποφάσεως καί μάλιστα σχεδόν ὁμόφωνα εἶναι ἀνεξήγητη. Δυό πράγματα μπορεῖ νά συνέβηκαν. Ἡ οἱ εἰσηγήσεις στή Διαρκῇ Ἱερά Σύνοδο ἦταν ὑπαγορεύσεις σκοπιμότητος καί μετά τήν ὑλοποίησι τοῦ σκοποῦ νά ἔπαψαν νά ἰσχύουν. Ἡ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἐπηρεάζει τήν

πλειοψηφία της Ίεραρχίας και φοβήθηκε να κάνει δυναμική παρουσία και εισηγήσι.

γ) Ἀλλά ἂν ὑπῆρχε σκοπιμότητα, ποιά ἦταν τὰ κίνητρα; Ποιά ἐξήγησι μπορεί νά δώση κανεῖς στήν πρωτοβουλία τοῦ κ. Χριστοδούλου, νά εισηγηθῇ καί νά ἐξασφαλίσῃ, γιά μιὰ καί μόνη φορά, τήν παρουσία λαϊκοῦ συνηγόρου στή δίκη τοῦ Ζακύνθου Χρυσόστομου καί, μετά, νά ρίξῃ τήν εἰσήγησί του στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων;

Νά ὑποθέσῃ κανεῖς, ὅτι ἡ εὐνοια ὀφείλεται σέ δεσμό φιλίας καί ἀγάπης; Ὅτι οἱ δύο ἄνδρες ἔχουν κοινούς στόχους; Ὅτι ἀληθεύει ἐκεῖνο, πού ἔχει διακηρύξει ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ὅτι «ἐγὼ τόν πάω τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Γιατί ἔχουμε κοινούς φίλους»; Ἡ, ἀντίθετα, νά ὑποθέσῃ, ὅτι ὁ Χριστόδουλος φοβάται τόν Ζακύνθου καί δέν τολμάει νά τόν ἐρεθίσῃ; Μήπως πρέπει νά γίνῃ ἀποδεκτό αὐτό, πού ἀκούγεται, ὅτι, δηλαδή, ὁ Ζακύνθου ξέρει πολλά μυστικά τοῦ Χριστόδουλου καί τὰ ἔχει ὅλα ἀποθηκευμένα στό μυστικό του ἀρχεῖο; Καί ὅτι προσῆλθε στή διαβόητη δίκη ἔχοντας κάτω ἀπό τή μασχάλη του ἓνα χοντρό φάκελλο, μέ στοιχεῖα ἐπιλεγμένα ἀπό τίς δραστηριότητες τοῦ «πρώτου» τῇ ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ;

Ἄν ἀληθεύῃ ἡ δήλωσι τοῦ Πειραιῶς Καλλινίκου: «ὁ Χριστόδουλος, δικό μου ἀνάστημα, ἔχει προσόντα, ἀλλά εἶναι ἀφελής. Δέν πρόσεξε καθόλου τό περιβάλλον του καί γρήγορα θά τόν ἐκθέσουν...», τότε εἶναι πολύ φυσικό, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος νά γνωρίζῃ λεπτομέρειες γιά τό περιβάλλον τοῦ Χριστοδούλου καί νά τόν ἀπειλῇ. Καί ἡ ἀπειλή αὐτή ἐνδέχεται νά ὑπαγόρευσε τήν προνομιακή μεταχείρισι τοῦ Ζακύνθου. Τῇ μοναδικῇ καί πανηγυρικῇ ἐξαίρεσι κατηγορούμενου ἀπό τή Συνοδική δαγκάνη. Καί τήν ἐξασφάλισι τῆς ἄδειας νά παρουσιαστῇ, μέ ὅλο τό ἐπιτελεῖο του, στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο καί νά ἐπιτύχῃ τό θρίαμβο.

Ἀπό κεῖ καί πέρα, ὅλοι, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοί, εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ἐμφανίζονται μόνοι καί ἀπροστάτευτοι στό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα. Ἡ, γιά νά συντονιστοῦμε μέ τή νοημοσύνη, τή διαλεκτική καί τή θεολογική ἀφασία τοῦ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου, στό παράνομο Συνέδριο, πού ἀποτελεῖ ἀντίγραφο τοῦ Συνεδρίου, στό ὁποῖο σύρθηκε ὁ Κύριός μας, χωρίς νά ἔχῃ στό πλευρό του μήτε συνήγορο μήτε συμπαραστάτη.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Τήν Τετάρτη ἔφαγε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος τήν ψητὴ «σφυρίδα». Μήπως ἔκανε θαῦμα καί τή μετέβαλε σέ νησιτίσιμη; Ἡ ἐξαιρεῖται ὁ προκαθήμενος ἀπό τόν Κανόνα τῆς νηστείας;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Στίς 12 του περασμένου Ιανουαρίου συμπληρώθηκαν επτά χρόνια από τη δίκη και καταδίκη του Γέροντα Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου. Καί δε θά ήταν υπερβολή, αν χαρακτήριζε κανείς την περίπτωση αυτή, μέ τίς τόσες τραγικές και θλιβερές πτυχές της, ως μία από τίς μελανώτερες σελίδες τής σύγχρονης εκκλησιαστικής ιστορίας.

Μετά τίς πολλές και κραυγαλέες αντικατανοικότητες και παρανομίες, πού προηγήθηκαν, ο Γέροντας Μητροπολίτης, μέ τήν άγία βιοτή και τό ταπεινό φρόνημα, στίς 12 Ιανουαρίου του έτους 1993 σύρθηκε ένώπιον του Πρωτοβαθμίου για Άρχιερείς Δικαστηρίου μέ τήν κατηγορία ότι καταφρόνησε τίς αποφάσεις τής Έπαρχίας. Κατηγορία άνυπόστατη και μεθοδευμένη. Κατηγορία ή όποία όχι μόνο δέν είχε κανένα έρεισμα στους Έρουός Κανόνες, αλλά έρχόταν σέ καταφανή και πρόδηλη αντίθεση και μέ τίς προηγηθείσες τριάντα περίπου αποφάσεις του Άνωτατου Άκυρωτικού Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.).

Έκείνες τίς ήμέρες ό Δεσπότης είχε προσβληθεί από σοβαρό κρυολόγημα, τό όποιο μάλιστα είχε προσβάλει τήν άκοή του και σχεδόν δέν άκουε. Ζήτησε από τό Δικαστήριο όλιγοήμερη άναβολή και τό αίτημά του άπορρίφθηκε. Ζήτησε τή συμπάρασά του μέ λαϊκό συνήγορο, δικαίωμα άλλωστε, πού άπέρρεε από τίς ισχύουσες ρητές, ειδικές διατάξεις του νόμου 1700/1987, και συνάντησε και πάλι τήν άρνηση του Δικαστηρίου. Είναι τό ίδιο

έκείνο Έκκλησιαστικό Δικαστήριο, πού μετά από λίγα χρόνια, υπό τή σημερινή ήγεσία τής Έκκλησίας, επέτρεψε όχι μόνο τή συμπάρασταση έγκαλούμενου Μητροπολίτη μέ λαϊκό συνήγορο, αλλά τήρησε στήν περίπτωση αυτή, μέ θρησκευτική ευλάβεια, όλα όσα ύπαγορεύουν οί εκκλησιαστικοί δικονομικοί κανόνες.

Και τό θλιβερό άποτέλεσμα αυτής τής πολύκροτης δίκης είναι γνωστό. Τό Έκκλησιαστικό Δικαστήριο κατεδίκασε σέ δεκαετή άργία τόν Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο, τόν Έρέαρχη, πού τόσο πολύ τιμήθηκε και τόσο πολύ άγαπήθηκε από τό ποιμνίο του. Μάλιστα όρισμένοι σύνεδροι Άρχιερείς, άυστηρότεροι στήν κρίση τους, έφήφισαν υπέρ τής καθαιρέσεως και άλλοι υπέρ τής ισόβιας άργίας. Πολλά και από πολλές κατευθύνσεις ειπώθηκαν και γράφθηκαν για τή δίκη αυτή. Θά έπαναλάβουμε όμως και θά τονίσουμε και πάλι τίς διαπιστώσεις δύο Άρχιερέων, σύνεδρων μελών εκείνου του Δικαστηρίου. Ό τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος, και ήδη Άρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, χαρακτήρισε τήν όλη διαδικασία ως «ΠΑΡΩΔΙΑ ΔΙΚΗΣ», ό δέ έτερος σύνεδρος Άρχιερέας, Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Καλλίνικος, θεώρησε «ΜΑΡΤΥΡΙΟ» τήν περαιτέρω παραμονή του στο άχροατήριο. Για όλες τίς σοβαρές παρανομίες ό Εισαγγελέας άσκησε ποινική δίωξη, ή όποία, όμως, μετά από πιέσεις του τότε Άρχιεπισκόπου, άνεστάλη μέ πράξη τής Κυβερνήσεως.

Ή συνέχεια όμως ήταν τραγικότερη. Ό

Μητροπολίτης Θεολόγος άσκησε άμέσως έφεση κατά της πρωτοβάθμιας καταδικαστικής απόφάσεως και σύμφωνα με τις ειδικές διατάξεις του Νόμου Περί Έκκλησιαστικών Δικαστηρίων (άρθρ. 147, σέ συνδυασμό με άρθρ. 137-139 Ν. 5383/1932), ό φάκελλος της δικογραφίας έπρεπε νά διαβιβαστεί άμέσως στη Γραμματεία του Δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου. Έπρεπε στη συνέχεια σέ σύντομο χρόνο νά συνέλθει τό Δικαστήριο αυτό, νά έξετάσει τούς λόγους της έφέσεως, με τούς όποιους αποδίδονταν σοβαρές τυπικές και ουσιαστικές πλημμέλειες στην έκκαλούμενη πρωτοβάθμια απόφαση και νά κρίνει εκ νέου κατ' ουσία την ύπόθεση. Τό Έκκλησιαστικό αυτό Δικαστήριο θά άποτελείτο, κατά νόμο, από 14 Αρχιερείς κατά τά πρεσβεία της χειροτονίας. Πρόεδρος δέ θά ήταν ό ίδιος ό Αρχιεπίσκοπος.

Τίποτε, όμως, άπ' όλα αυτά δέν έγιναν. Μέχρι σήμερα τό Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο δέν έχει συνέλθει, καίτοι παρήλθε έπταετία και πλέον! Ό φάκελλος, παραμελημένος και κιτρινισμένος, βρίσκειται παραπεταμένος σέ κάποιο συρτάρι των Συνοδικών Γραφείων. Δέν είχε τό σθένος, ούτε ή προηγούμενη έκκλησιαστική Διοίκηση, ούτε ή σημερινή ήγεσία της Έκκλησίας, νά ανασύρει τή δικογραφία, νά συγκροτήσει άμέσως, ως όφειλε, και όπως άλλωστε επιβάλλονταν από τόν έκκλησιαστικό νόμο, τό Δικαστήριο, ώστε τό τελευταίο, ως μόνο άρμόδιο, νά κρίνει την ύπόθεση, πού έφέρετο ενώπιόν του με την έφεση. Τό ποθητό άποτέλεσμα της καταδίκης του Μητροπολίτη Θεολόγου είχε ήδη επέλθει με την απόφαση του όλιγομελούς, εύκαιριακού Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και δέν έπρεπε νά μεταβληθεί. Κακένας δέ διακινδύνευε την υπαγωγή της υποθέσεως σέ νέα κρίση με άβέβαιο και πολύ πιθανό δυσμενές για τούς κρατούντες άποτέλεσμα.

Αυτή είναι ή ιστορία της υποθέσεως, όπως

είναι βέβαιο ότι θά την καταγράψει και ό συναξαριστής του μέλλοντος. Και τώρα ή υπόμνηση. Ό Μακ. Αρχιεπίσκοπος, ό όποιος δέ χάνει εύκαιρία νά έλέγχει δημοσίως παρανομίες και παραλείφεις κρατικών όργάνων, έχει άμεση κανονική και νομική ύποχρέωση, έχει ιερό καθήκον από σεβασμό στη μνήμη του άγίου Γέροντα, νά ανασύρει την **ΕΚΚΡΕΜΗ ΕΦΕΣΗ**, νά συγκροτήσει άμέσως τό Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο για νά κρίνει την ύπόθεση, έστω και μετά την άπαραδέκτη καθυστέρηση των έπτά ετών. Ό Μακαριώτατος έχει ικανό σέ αριθμό νομικό έπιτελείο, είναι έξάλλου και ό ίδιος νομικός, και θά γνωρίζουν άσφαλώς όλοι, ότι ή δευτεροβάθμια έκκλησιαστική δίκη, πού άνοιξε με τή νόμιμη κατάθεση της έφέσεως, δέν μπορεί νά κλείσει με κανένα άλλο τρόπο, παρά μόνο με την έκδοση αποφάσεως από τό άρμόδιο Δικαστήριο, στο όποιο έκκρεμεί ή έφεση. Είναι άπαραβάτος δικονομικός κανόνας, ότι ποτέ δέν τίθεται στο άρχείο. Επιβάλλεται λοιπόν άμεση, **ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ**, άποκατάσταση της νομιμότητας μετά τις τραγικές παρανομίες, πού μεσολάβησαν. Άλλά και αν άκόμη διατυπωθεί ή άποψη, ότι με την έπιβολή των «Έπιτιμίων» ή με την έκδημία του μακαριστού Γέροντα κ. α., έπαυσε ή δίωξη και ότι συνεπώς ή δίκη δέν έχει πλέον άντικείμενο, και πάλι και στην περίπτωση αυτή (τήν καθ' ήμās έσφαλμένη και άβάσιμη) πρέπει νά κρίνει και νά αποφασίσει επ' αυτών τό Δευτεροβάθμιο Έκκλησιαστικό Δικαστήριο, ως τό **ΜΟΝΟ** και **ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ** άρμόδιο και όχι κάποιο άλλο έξωδικαιοδοτικό διοικητικό όργανο της Έκκλησίας (άτομικό ή συλλογικό). **Η έκδοση αποφάσεως επί της έκκρεμούς έφέσεως άποτελεί μονόδρομο και δέν μπορεί νά υποστηριχθεί τίποτε τό αντίθετο.**

Ό μαρτυρικός Μητροπολίτης Λαρίσης Θεολόγος έγραφε με τόν όσιακό βίο του και τό όρθόδοξο παράδειγμά του έκκλησιαστική

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Δεσποτάδες, σταυρωτές...

Οι παπάδες κουτό μέ ανεβάζουν, κουτό μέ κατεβάζουν. Έπειδή δέν ξέρω γράμμα-τα. Έγώ, όμως, πιστεύω, πώς δέν είμαι κουτός. Δέν πήγα σχολείο. Δέν έμαθα νά διαβάζω τά βιβλία, πού διαβάζουν αυτοί, οί γραμματιζόμενοι. Όμως, τό μυαλό μου κόβει. Άμα μιλούν οί παπάδες καί οί επισκέπτες, βάζω αὐτί καί παρακολουθῶ τίς συζητήσεις. Καί τίς πιάνω. Ό,τι λένε, τό καταλαβαίνω. Καί, μετά, τό κλώθω στό λογισμό μου καί τό ταξινομῶ μέσα μου.

Τίς προάλλες έγινε χαλασμός. Οί παπάδες ήταν έξαλλοι. Καταφέρονταν κατά τοῦ Χριστόδουλου, κατά τοῦ Ἀνθιμου τῆς Ἀλεξανδρουπόλης κατά τῶν δεσποτάδων, πού δικάζουν ἄλλους δεσποτάδες καί παπάδες. Καί δέν ἄφηναν κανένα νά ξεφύγει ἀπό τό φιλό γαζί τους καί ἀπό τή σκληρή κριτική τους.

Ὁ παπα-Γιώργης φωτιά.

ἱστορία καί ἀπῆλθε ἐν ἀγιότητι ἀπό τόν κόσμον αὐτό. Ἦδη μετέχει τῆς οὐράνιας ζωῆς καί βασιλείας. Κάποτε, καί εὐχόμαστε νά μήν εἶναι πολύ ἄργά, ἡ ἐπίσημη διοικοῦσα Ἐκκλησία θά ἀναγνωρίσει τήν ἀγιότητά του καί θά προσέλθει μέ μετάνοια καί ταπείνωση (καί πιστεύουμε ὅχι μέ κάμερες τηλεοράσεων καί ροδοπέταλα) νά κλίνει εὐλαβῶς τό γόναυ στο σέπτω σκῆνωμά του καί νά καταθέσει τό δάκρυ τῆς μετάνοιάς της. Εἶναι ὅμως θέμα τιμῆς γιά τή Διοίκηση τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας νά διορθώσει ἐγκαίρως τίς παραπάνω τραγικές ἀντικανονικότητες καί παρανομίες καί νά ἀποκαταστήσει τά πράγματα.

-Ἀκουσες ἀγαπητέ μου τί εἰσηγήθηκε ὁ Ἀνθιμος στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Νά μήν ἐπιτραπῇ ποτέ σ' αὐτούς, πού δικάζονται ἀπό ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, νά ἔχουν λαϊκό συνήγορο, ἐπειδή ὁ Κύριός μας, ὅταν σύρθηκε στό Συνέδριο τῶν παρανόμων, δέν εἶχε μαζί του συνήγορο. Βρέ, πῶς νά σέ πῶ, πού εἶσαι καί δεσπότης καί κάνεις καί τό διαβασμένο. Ὁ Χριστός μας ὁδηγήθηκε μέ τή βία στό Συνέδριο τῶν ἀνόμων, πού εἶχαν πάρει ἐκ τῶν προτέρων τήν ἀπόφασιν νά τόν θανατώσουν. Τέτοιο, βρέ, δικαστήριο κάνετε καί σεις; Ἀντιγράφετε τοὺς Γραμματεῖς καί τοὺς Φαρισαίους;

Τά ἔλεγε αὐτά καί τό μούτρο του εἶχε γί-νεϊ κατακόκκινο.

Ὁ παπα-Γιάννης δοκίμασε νά κοροϊδέ-ψῃ τόν Ἀνθιμο καί ὅλους, πού πήραν τήν ἀπόφασιν. Ἀλλά, πολύ γρήγορα βρέθηκε καί αὐτός πυρωμένος ἀπό τήν ὀργή.

-Καί μόνο, πού ἔφερε τό παράδειγμα τοῦ Συνεδρίου τῶν παρανόμων, γιά νά στηρίξῃ τήν ἀποψί του, ὅτι οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ κλη-ρικοί δέν πρέπει νά ἔχουν συνήγορο, ὅταν καλοῦνται νά δικαστοῦν γιά ὁποιοδήποτε λόγο, ἀποδεικνύεται ἡ κουτός ἡ παμπόνη-

Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά παραμένει ἀκόμη ἀνοικτὴ μία ὑπόθεση, ἡ ὁποία τόσο πολὺ προ-κάλεσε τά αἰσθήματα τοῦ πιστοῦ λαοῦ καί τόσο πολὺ τραυμάτισε τό κύρος τῆς Ἐκκλησί-ας. Δέν εἶναι δυνατὸ νά παραμένει ἐκκρεμῆς ἐπὶ ἐπτὰ καί πλέον χρόνια, χωρὶς νά ἔχει δι-καστεῖ ἀπὸ τό Δευτεροβάθμιο Ἐκκλησιαστι-κὸ Δικαστήριο, ἡ ἔφεση τοῦ τόσο ἄδικο διω-χθέντος μέ ἀνυπόστατες καί σκόπιμες κατη-γορίες Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου.

Ἐπιβάλλεται χωρὶς ἄλλη πλέον καθυστέ-ρηση ἡ ἄμεση ἀποκατάσταση.

Γ. Ι.

ρος. Είμαι, βρέ, αυτή σύγκρισι; Δέν ἔχεις ἀκούσει ποτέ στήν Ἐκκλησία, πόσα σούρ-νουμε στους Γραμματεῖς καί στους Φαρισαίους, πού τόλμησαν νά ἀπλώσουν χέρι στό Χριστό μας γιά νά τόν δέσουν καί νά τόν ὀδηγήσουν, μέσα στή βαθεῖα νύχτα, στό δικαστήριό τους, γιά νά τόν καταδικάσουν σέ θάνατο; Δέν πήρες εἶδησι, πώς ὅλους ἐκείνους τούς ἔχουμε καταδικάσει στή συνείδη-σί μας καί πώς τούς δακτυλοδεικτοῦμε στήν ἱστορία;

Εἶπαν..., εἶπαν οἱ παπάδες πολλά. Μάλιστα, ἔφεραν καί ξανάφεραν τήν κουβέντα τους στό Σύνταγμα τῆς Χώρας μας, πού ἐξασφαλίζει σέ ὅλους τούς Ἑλληνες πολίτες τό δικαίωμα νά τούς προστατεύει ὁ Νόμος καί τούς δίνει τή δυνατότητα νά ἀπολαμβάνουν τή δικαστική προστασία, ὅπως τήν ὀρίζει ἡ Νομοθεσία.

Ἐγώ τά κράτησα ὅλα αὐτά στό μυαλό μου. Ὡστόσο, ἐπειδή δέν ἔχω καί πολλή ἐμπιστοσύνη στους παπάδες, θέλησα νά τά τσεκάρω. Καί τό μυαλό μου βρῆκε τόν τρόπο.

Ζήτησα ἕνα φωτοαντίγραφο ἀπό τήν Ἐγκύκλιο, πού ἔβγαλε ἡ Σύνοδος, γιά νά τό πάω στό φίλο τοῦ παπα-Γιώργη, τό δικαστή, πού κάθεται ἐκεῖ, κάπου, στήν ἄκρη τῆς ἐνορίας μας.

Ὁ παπα-Γιώργης παραξενεύτηκε στήν ἀρχή γιά τήν πρωτοβουλία μου, ἀλλά δέν ἀρνῆθηκε νά μοῦ δώση τό ἀντίγραφο.

Μιά καί δυό, χτύπησα τήν πόρτα τοῦ δικαστῆ. Τοῦ ἔδωσα μέ εὐγένεια τήν Ἐγκύκλιο. Καί, δίχως νά χάσω καιρό, τόν ἐνημέρωσα:

-Οἱ παπάδες μας εἶναι ἀνάστατοι. Τούς μπουζουριάζουν οἱ δεσποτάδες στά ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια καί δέν τούς ἐπιτρέπουν νά ἔχουν λαϊκό, διαβασμένο στά νομικά, συγγήρο.

Ὁ δικαστής κούνησε τό κεφάλι καί χαμογέλασε.

-Ἀγαπητέ μου, τό ξέρω τό θέμα. Οἱ δεσποτάδες ἀποφάσισαν νά ἀντιγράψουν, μέχρι καί τήν τελευταία λεπτομέρεια, τό παράνομο συνέδριο τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, πού δίκασε τόν Κύριό μας καί τόν παρέδωσε, μέ τίς ψεύτικες κατηγορίες, πού κατέθεσαν οἱ ψευδομάρτυρες, στό σταυρικό θάνατο. Φιλοδόξησαν, δηλαδή, νά γίνουν σταυρωτές. Χωρίς νά ἐπιτρέψουν σέ κανένα νά ἐλέγξει τίς παράνομες ἀποφάσεις τους. Καί τό λένε, χωρίς καί νά ντρέπωνται.

-Ὡστε ἔχουν δίκιο οἱ παπάδες μας, πού διαμαρτύρονται καί ὀρύνονται; ρώτησα δειλά.

-Δίκιο καί παραδίκιο. Πρέπει νά γνωρίζεις, πώς σύμφωνα μέ τό ἑλληνικό Σύνταγμα, πού εἶναι τό πρῶτο καί βασικό νομοθέτημα, κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά στερήσῃ τόν Ἑλληνα πολίτη ἀπό τόν φυσικό δικαστή του καί ἀπό τή δυνατότητα νά ἀντιμετωπίσῃ μιᾷ δίκαιη δίκη. Αὐτό, πού ἐπιδιώκουν οἱ δεσποτάδες, εἶναι ὄχι μόνο παράνομο, ἀλλά καί ἀπάνθρωπο.

Μοῦ εἶπε καί ἄλλα πολλά. Μοῦ τά ἀνέλυσε ὅλα ἔτσι, πού νά μπορέσω νά τά καταλάβω καί νά τά ταξινομήσω στό μυαλό μου.

Ὅταν γύρισα, φανέρωσα στους παπάδες μας τό νόημα, πού εἶχε ἡ προσφορά τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου στόν ἐνορίτη μας δικαστή.

Μόνο, πού δέ μέ φίλησαν. Μέ εὐλόγησαν, ὅμως καί μέ τά δυό τους τά χέρια. Ἡ χαρά τους ἔτρεχε ἀπό τά λαμπερά τους μάτια. Καί αὐτό, ὄχι μόνο, γιατί ἐγώ εἶχα τήν ἐξυπνάδα νά ζητήσω ἐνημέρωσι καί νά μάθω πῶς ἔχει τό θέμα. Ἀλλά, περισσότερο, γιατί στερεώθηκαν καί αὐτοί στίς πεποιθήσεις τους, ὕστερα ἀπό τήν ἐκθεσι, πού τούς ἔκανα, γιά τίς ἀπόψεις τοῦ εἰδικοῦ καί ἐντιμου δικαστῆ.

Ὁ Νεωκόρος

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ἀρχιεπίσκοπος Κλόουν;

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔστειλε, μέ δικαστικό κλητῆρα, ἐξώδικο στόν κατασκευαστή τῶν μικρῶν ὁμοιωμάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί ἀπήτησε νά σταματήσῃ τήν κατασκευή τους καί τήν ἐμπορεία τους, γιατί μέ τή διασπορά αὐτῶν τῶν ὁμοιωμάτων διασύρεται ἡ Ἐκκλησία καί τό πρόσωπο τοῦ προκαθημένου της.

Ὅμως, ἡ Ἱερά Σύνοδος, πρὶν στείλει τό ἐξώδικο στόν κατασκευαστή αὐτῶν τῶν ὁμοιωμάτων, θά ἔπρεπε νά στείλει ἄλλο ἐξώδικο στόν ἴδιο τόν Μακαριώτατο. Καί μέ αὐτό τό ἔγγραφο θά ἔπρεπε νά τόν κακίσῃ καί νά τόν καταστήσῃ ὑπόλογο, γιατί μέ μιά σειρά ἐκδηλώσεων του καί πράξεων του διασύρει τόν ἀρχιεπισκοπικό θεσμό καί δίνει ἀφορμές στούς κατασκευαστές τῶν ὁμοιωμάτων καί στούς γελοιογράφους νά ἐμπορεύονται τή δική του ἐλαφρότητα, ἥ, κατά τόν Μητροπολίτη Πειραιῶς Καλλίνικο, τήν «ἀφέλειά» του.

Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μένει, νύχτα-μέρα, σταθερά γαντζωμένος στό παράθυρο τῆς τηλεοράσεως καί πετροβολάει τούς περαστικούς, ἀπλά καί μόνο, γιά νά γίνε-ται ντόρος, δέ θά γίνῃ στόχος φαιδρῆς συζητήσεως καί θέμα γελοιογραφίας;

Ὅταν περιθωριοποιῇ τό σοβαρό θεολογικό λόγο καί προσπαθῇ νά ἐπιβληθῇ μέ τίς θεατρικές του ἀτάκες, δέ θά τόν παραλάβουν καί οἱ ἄλλοι καί δέ θά τόν σχολιάσουν στό σανίδι τῆς θεατρικῆς σκηνῆς;

Ὅταν ἐμφανίζεται ὄχι ὡς ἐπίσκοπος, ἀλλά σάν αὐτοκράτορας, φορτωμένος στό χρυσάφι καί στίς βαρύτιμες ἀμφιέσεις, δέ θά μεταφέρουν τή λάμψη τῆς χλιδῆς του στά κουκλάκια, γιά νά προσελκύσουν καί νά μαγέψουν τόν ἀγοραστή;

Ὅταν κύρια φροντίδα του εἶναι ἡ παρακολούθησι τοῦ δείκτη τῆς δημοτικότητάς του, ὅταν δηλαδή ταυτίξῃ τίς ἐπιδιώξεις του μέ τίς ἐπιδιώξεις τῶν κινηματογραφικῶν στάρς καί τῶν κλόουνς, δέ θά παίξῃ ἡ δημοτικότητα αὐτή στήν ἀγορά τῆς ψυχαγωγίας καί δέ θά μεταφραστῇ σέ μαριονέττες, κατάλληλες γιά

τήν ἀπομίμησι τοῦ ἡθους του καί τῶν σκέρ-
των του;

Ἄς κάνῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος μιά ἔντονη παρά-
στασι στόν Ἀρχιεπίσκοπο τῶν θεατρικῶν ἐπι-
δείξεων καί ἄς τοῦ ὑποδείξῃ, πῶς δέν ἔχει τό
δικαίωμα νά γελοιοποιῇ τούς ἐκκλησιαστι-
κοὺς θεσμούς καί τά ἱερά λειτουργήματα. Καί,
μετά ἀπό αὐτή τήν ὑπεύθυνη παράστασι στό
πρόσωπο τοῦ κυρίως ἐνόχου, ἄς στείλῃ καί τό
ἐξώδικο στόν κατασκευαστή τῶν ὁμοιωμάτων.
Γιατί ἂν μείνῃ στήν ἐπίδειξι δυνάμεως πρὸς τό
φτωχό βιοπαλαιστή ἡ γελοιότητα δέ θά πάψῃ
νά ἐκχειλίζῃ ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο καί τήν Ἱε-
ρά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν. Καί οἱ μεταπρά-
τες τοῦ γελοίου δέ θά σταματήσουν νά πολιορ-
κοῦν τό θρόνο τοῦ προκαθημένου.

Ὑψηλοὶ τόνοι-χαμηλοὶ τόνοι.

Σέ ὑψηλοὺς τόνους ἡ ἀντίδρασι τοῦ προέ-
δρου τῆς Συνόδου καί τῶν μελῶν της, στήν
ἐπιχείρησι κάποιου βιοτέχνη νά υποβαθμίσῃ
τήν προωπικότητα τοῦ κ. Χριστοδούλου, πλά-
θοντας ὁμοιώματά του καί ἀραδιάζοντάς τα
στή βιτρίνα τοῦ καταστήματός του. Ἐγιναν
συζητήσεις στή Σύνοδο. Στάλθηκε ἐξώδικη
διαμαρτυρία στό βιοτέχνη καί δήλωσι, ὅτι ἂν
συνεχίσῃ τή διακωμῶδισι τοῦ προσώπου τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου, θά βρεθῇ στό ἐδῶλιο τοῦ κα-
τηγορούμενου καί θά ἀντιμετωπίσῃ τίς θα-
ρύτατες συνέπεις, πού προβλέπει ὁ νόμος.

Ἀντίθετα, σέ χαμηλοὺς τόνους ἡ ἀντίδρασι
τοῦ προκαθημένου καί ὁλόκληρης τῆς Συν-
όδου, ὅταν ἓνας καθυστερημένος δρομέας τοῦ
μαρξιστικοῦ ἀθεϊσμοῦ θεώρησε, πῶς εἶναι
ἐμπορεύσιμη ἡ ἔκχυσι τῆς σωρευμένης προ-
σωπικῆς χυδαιότητας στό ἄσπιλο πρόσωπο
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στή δεύτερη αὐτῇ περίπτωσι, ὁ Ἀρχιεπί-
σκοπος περιορίστηκε σέ μιά χαλαρή καί ὑπο-
τονική διατύπωσι διαφωνίας. Ἐνῶ, ταυτόχρο-
να, ἀποτόλμησε νά ἀδειάσῃ τή φαρέτρα τῆς
ὀργῆς του ἐναντίον τῶν πιστῶν μελῶν τῆς
Ἐκκλησίας, πού ἔνοιωσαν βαρειά τήν προσβο-
λή καί θέλησαν νά διαμαρτυρηθοῦν δημόσια,
μέ μιά ὀγκώδη συγκέντρωσι καί μέ τήν κατά-
θεσι τῆς μαρτυρίας, ὅτι τό ξεφτίδι τοῦ μαρξι-
σμοῦ προσέβαλε δημόσια τό Πρόσωπο τῆς ἀγά-
πης καί τῆς λατρείας τους καί παραβίασε κα-
τάφωρα τοὺς κανόνες σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπί-
νων δικαιωμάτων. Πέρα ἀπὸ αὐτὴ τὴ σύντομη

ἀναφορά, δέν ἔκανε τίποτα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Μῆτε ἔσκουζε δημόσια, ὅπως συνηθίζει νά σκουζῇ, ὅταν ἀμφισβητοῦν τήν ἀμφισβητήσιμη δική του ἀξιοπρέπεια. Μῆτε ἀνασκεύασε τίς βλάσφημες καί ἀνιστόρητες θεωρίες τοῦ ἀργοπορημένου μαρξιστῇ. Μῆτε ἔφερε τό θέμα στή Σύνοδο, γιά νά προκαλέσῃ ἐπίσημη, Συνοδική διαμαρτυρία.

Μετά ἀπό αὐτή τήν ἀνεξήγητη ἀρχιεπισκοπική καί Συνοδική διαφορότητα στίς ἀντιδράσεις, δημιουργεῖται ἕνα πιεστικό ἐρώτημα στίς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ὅταν ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος καί οἱ Συνοδικοί Μητροπολίτες μπαίνουν στό Ἱερό Βῆμα, γιά νά τελέσουν τήν ἀναίμακτη Ἱερουργία, δέν πέφτει ἡ ματιά τους στόν Ἑσταυρωμένο Κύριο; Δέν Τόν διακρίνουν ἄσπιλο, ἀναμάρτητο; Καί δέν Τόν βλέπουν γιά δεύτερη φορά σταυρωμένο; Ἐκεῖνη τή στιγμή, πού τό βλέμμα τους διασταυρώνεται μέ τό πονεμένο βλέμμα τοῦ Ἑσταυρωμένου, δέ νοιώθουν, πώς μέ τή σιωπή τους καί τήν ἔνοχη ἀνοχή τους πρόδωσαν τήν ἀγάπη Του; Πώς ὑπέστειλαν τή σημαία τοῦ χρέους των; Πώς Τόν ἀρνήθηκαν μπροστά σέ ἕνα ἄθεο μαρξιστή καί σέ μερικούς συνοδοιπόρους του;

Τό δυσεύρετο δισεκατομμύριο.

Τά περίεργα καί τά δυσερμηνεύτα ἐκπορεύονται συνεχῶς ἀπό τό ἐργαστήριον τῶν περιέργων, πού εἶναι ἡ Ἱερά Σύνοδος. Ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἐποχή, πού τήν ἐπίσημη καρέκλα τοῦ προέδρου (καί μάλιστα σέ ψηλό βάθρο) τήν κατέλαβε ὁ κ. Χριστόδουλος.

Παρακολουθήστε ἕνα ἀπό τά περίεργα.

Ὁ σεισμός τῆς 7ης Σεπτεμβρίου ἄφησε βαρειά τραυματισμένο τό Μητροπολιτικό Ναό Ἀθηνῶν. Ἀπό τότε πέρασαν ἑξί ὁλόκληροι μῆνες. Καί δέν ἔγινε καμμιά ἐργασία ἀποκαταστάσεως τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομήματος, πού-ἐκτός τῶν ἄλλων-ἀποτελεῖ καί διατηρητέο μνημεῖο.

Οἱ παράγοντες, πού ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις καί τίς θελήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πρόβαλαν στά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καί διασάλλισαν, ὅτι οἱ ζημιές τοῦ Ναοῦ εἶναι μεγάλες. Καί πώς γιά τήν ἐπισκευή του θά χρειαστῇ νά δαπανηθῇ ποσό μεγαλύτερο τοῦ ἑνός δισεκατομμυρίου. Καί, μετατρέποντας τήν πληροφόρησι σέ ὑποκριτικό κλαυ-

θμό, προσπάθησαν νά περάσουν στίς λαϊκές μάζες τήν ἀπογοήτευσί, λέγοντας, πώς τό κράτος δέν ἐνδιαφέρθηκε καί δέν ἐξασφάλισε τοὺς ἀπαραίτητους πόρους, γιά τήν ἐκτέλεσι τῶν ἔργων.

Ὅμως, κατά τήν ἴδια περίοδο, πού τά φερέφωνα τοῦ κ. Χριστοδούλου μετέφεραν τό θρήνο, γιά τήν ἀνάληψία τοῦ κράτους καί γιά τήν ἀδιαφορία του νά ἐπισκευάσῃ τό Ναό-μνημεῖο, μιᾷ ἄλλῃ πληροφορία ἔφερνε τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρόθυμη νά ξοδέψῃ ἀμύθητα ποσά, γιά νά πανηγυρίσῃ τήν ἀλλαγὴ τῆς χιλιετίας. Γράφτηκε καί ὑπογραμμίστηκε μέ ὅλη τήν καύχησι, ὅτι οἱ γιορτές, πού προγραμμάτισε ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά τό γύρισμα στήν τρίτη χιλιετία, μέ κύρια προβολή τοῦ δικοῦ του προσώπου, θά στοιχίσῃ ἕνα δισεκατομμύριο καί ἑκατόν εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια δραχμές.

Καί ἡ ἀπορία πιστῶν καί ἀπίστων, ψηφοφόρων τῆς δημοτικότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί δηλωμένων ἐπικριτῶν του εἶναι αὐτή. Δέ θά ἦταν λογικό καί δέ θά φανέρωνε ἐκκλησιαστική ὑπευθυνότητα, τό δισεκατομμύριο, πού σκορπίζεται ἀλόγιστα στή διαφήμισι τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου, στά ταξίδια καί στίς τελετές καί στίς παρασημοφορίες καί στίς ἀνταλλαγές δώρων καί στά χίλια ἄλλα χαζά ἐπινοήματα, νά ξοδευόταν στήν ἐπισκευή τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ;

Τό δισεκατομμύριο ὑπάρχει καί σκορπίζεται στίς μεθοδεύσεις τῆς προβολῆς τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου. Καί ἀναζητεῖται ἄλλο, γιά νά στυλωθῇ ὁ ἐρειπωμένος Μητροπολιτικός Ναός. Αὐτό καί ἂν εἶναι περίεργο καί δυσερμηνεύτο.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

200.000.000 δραχμές; Ερώτημα στον Μακαριώτατο:

Μακαριώτατε, ή έφημερίδα του 'Αγρινίου «'Αποκάλυψι» στις 17 Νοεμβρίου του περασμένου χρόνου άπευθύνθηκε στον γραμματέα της 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Αίτωλοακαρνανίας κ. Βλαχόπουλο και του έγραψε:

«Εύλογημένε κ. Βλαχόπουλε της Ι. Μητροπόλῆς μας άληθεύει ότι ή Μητρόπολη Αίτωλίας και 'Ακαρνανίας έστειλε στον 'Αγιο 'Αρχιεπίσκοπο, διακόσια όλόκληρα εκατομμύρια δραχ. 'Αν ναί, ποιός ό σκοπός της άποστολῆς αύτου του άμαρτωλου πο-
σου; 'Από ποιό ταμεϊο βγήκαν; 'Αληθεύει 'Αγιε(!) Βλα-
χόπουλε ότι υπάρχει άδικαιολόγητη και προκλητική καθυστέ-
ρηση 6-8 μηνών στή μισθοδοσία των νέων ιερέων της Μη-
τρόπολῆς μας; Μά πότε θά κατέβει επί γῆς ό Θεός μαζί μέ τό
θεικό του βασίλειο;».

Μακαριώτατε,
άληθεύει αύτή ή πληροφορία;
Σᾶς δόθηκε αύτό τό υπέρογκο ποσό;
'Αν σᾶς δόθηκε, γιά ποιό λόγο ή γιά ποιά ύπηρεσία σας σᾶς
προσφέρθηκε;
Και σέ ποιό ταμεϊο καταχωρήθηκε ή είσφορά ή δωρεά ή άμοι-
βή ή συναλλαγματική;
Τό δημοσίευμα σᾶς άφήνει έκτεθειμένο.
Χρωστᾶτε άπάντησι.